

πάντων διέπρεψεν ἐσχάτως Δημήτριος ὁ Γαλανός, Ἀθηναῖος¹, καὶ ἐν Δάκκᾳ Γρηγόριος Ἱερομόναχος, ὁ ἐκ Σίφνου (1845)².

Σημ. Καὶ ἐν τῇ φιλογραμμᾷ *Λευφία* οἱ ἡμέτεροι λόγιοι μετέβαινον συχνάκις εἰς ἐκτύπωσιν βιβλίων, ὡς Ἀμβρόσιος ὁ Πάμπερης, Ἱερομόναχος (1766)³, Πολυζῶης Ἀμπανιτζιώτης⁴, Ἰωσήφ Ἀρχιμανδρίτης τοῦ αὐτόθι Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ ναύσκου (καπέλλας) τῷ 1822, μεταφράσας ἐκ μὲν τοῦ γαλλικοῦ τὸν *Gradl*, ἐκ δὲ τοῦ Γερμανικοῦ τὸν *Krug* περὶ Ἑλλάδος⁵.

Ἐν ταῖς *Ἱστορίαις νήσοις* ἡ καλλιέργεια τῶν γραμμάτων καὶ ἰδίως τῶν ἀρχαίων, καίτοι κατ' ἰδίαν διδασκομένων, οὐ μόνον δὲν ἐξέλιπεν, ἀλλὰ καὶ προήχθη ἰκανῶς, εἴπερ που καὶ ἄλλοθι. Ἐν *Κερκύρᾳ*, Γεώργιος ὁ Φραντζῆς, πρωτοβεστιᾶριος, μάρτυς τῶν τελευταίων ἐν Κωνσταντινουπόλει συμβάντων, κατέφυγεν εἰς Κέρκυραν, ἔνθα προτροπῇ τῶν τῆς νήσου εὐγενῶν ἐξέδωκε τὴν ἱστορίαν του⁶. Ἰουστίνος ὁ Δεκάδου, Κερκυραῖος (1495), ἦν λίαν ἐγκρατὴς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἧς τὴν γνῶσιν πρὸ πάντων ἐστρεψεν εἰς τὰς μελέτας τῶν ἱερῶν βιβλίων⁷. Κατὰ δὲ τὴν ἐφεξῆς 1571 Ἑκατονταετηρίδα ἤκμαζον ἐν Κερκύρᾳ διάσημοι Ἕλληνες σοφοὶ καὶ συγγραφεῖς: Γεώργιος ὁ Μόσχος (1540) ἐδίδασκεν ἐν Κερκύρᾳ ἰατρικὴν καὶ ῥητορικὴν⁸, Ἀντώνιος ὁ Ἐπαρχος, Κερκυραῖος, ἀνὴρ φιλογενῆς καὶ λόγιος, τακτι-

(1) Ἐνθ. ἀνωτ. (τὰ περὶ Ἀθηναίων).

(2) Ἰνδικὴ Ἀλληλογραφία ὑπὸ Ἡ. Τανταλίδου σελ. ια. 15

(3) Βρετοῦ Β'. 60 ἀρ. 129. ἔτι σελ. 315.

(4) Βρετοῦ Β', 295.

(5) Σ. Ἀρ.

(6) Ἀνθίμου Γαζῆ Ἑλλην. Βιβλιοθ. Β', 308. Αὐτόθι κατέφυγε καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Λάσκαρις καὶ Γεώργιος ὁ Διπλοδατάτζης. Ἑλληνομνήμ. Β', 400.

(7) Ἄλδος ὁ Μανούτιος, ὁ προτρέψας αὐτὸν, ἵνα μεταβῆ εἰς Ἑνετίαν πρὸς διόρθωσιν τῶν τύποις αὐτοῦ ἐξερχομένων Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων, ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν φυσικῶν τοῦ Ἀριστοτέλους ὀνομάζει αὐτὸν «θαυμαστῆς ἀγκινοίας καὶ ἄκρον τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν νεανίσκον». Εἰς τοῦτον ἀποδίδεται καὶ ἕκαστος εἰς πᾶσαν ᾠδὴν τοῦ Ψαλτηρίου ἐπιγεγραμμένος στίχος « Ἀρὸν βυθίσας Φαραὼ Μωσῆς λέγει » κτλ. καὶ οἱ συνήθως προτασσόμενοι τοῦ βιβλίου στίχοι « Σίγησον, Ὀρφεῦ, ῥίψον, Ἑρμῆ, τὴν λύραν. (Βρετοῦ Α'. 6. 194.)

(8) Ἑλληνομνημ. Ζ', 390.